

изглеждаше тъй прѣкрасна въ своитѣ празнични дрешки и съ прѣснитѣ цвѣта, които държеше въ ржка, че Полъ не я отпускате, а тя колѣнчи на земята, и — понеже нѣмаше ни-

кого наоколо — прѣгърна и цѣлуна сърдечно Пола.

Тая вечеръ Полъ бѣ твърдѣ щастливъ, защото всички бѣха добри къмъ него, и — което особно му се хареса — всички бѣха възхитени отъ Флоренца.

Ала най-сетнѣ и това прѣмина, и той отпътува съ сестра си.

Тогазъ настана една празнина въ неговото възпоминание; той не можеше да си спомни вече точно за събитията.

Но когато стигна въ родителската си къща и се изкачи по добръ познатата стълба, Полъ все пакъ си спомни, че прѣди това той нѣли часове е слушалъ тропота на пощенскитѣ кола, че до него седѣше сестра му Флоренца, а на срѣща му госпожа Пейпчинъ. Съ радостъ позна той своето старо креватче, когато го сложиха на него — но имаше още едно друго, още по-прѣсно впечатление, което постоянно се въртѣше въ главата му.

„Желалъ бихъ да поговоря съ Флоренца!“ рече той спокойно. „Флоренца самичка да дойде, моля — само за една минутка!“

Тя се наведе надъ него, а другитѣ се отстраниха малко.

„Флори, миличка моя, туй не бѣ татко на къщната порта, когато ме снеса отъ пощенската кола, нели?“

„Какъ да не бѣ татко, Поленце?!“

„Но той не плака и си отиде въ стаята, Флори, щомъ ме видѣ!“

Флоренца поклати отрицателно глава и притисна устнитѣ си до неговитѣ бузички.

„Радвамъ се, че той не плака“, промълви Полъ. „Но сѣ ми бѣше нѣкакъ тъй . . . Не му казвай, моля те, че съмъ те питала за това.“

Полъ не напусна вече леглото. Спокойно и тихо лежеше той тамъ и гледаше златнитѣ вълнисти линии, които слънцето отражаваше на стѣната, и говорѣше отъ врѣме на врѣме на фигурата, която загрижено стоеше надъ главата му:

„Недѣй да се грижишъ никакъ за мене, татко! Азъ съмъ наистина твърдѣ

щастливъ и доволенъ!“

Единъ день обаче той повика Флоренца съвсѣмъ близко до себе си. Той обви ржчикитѣ си около нея. Лжчистата дневна свѣтлина

играеше въ стаята и облѣ и двамата, тъй както тѣ се притискаха сърдечно единъ къмъ другъ.

„Какъ бърже тече рѣката тамъ, между зеления брѣгъ и трѣстиката, Флори! Не е да-